

Vrbovka - účinky na zdraví, co léčí, použití, užívání, využití

Zveřejněno: 12.07.2014 | Napsal MUDr. Zbyněk Mlčoch | | | Zobrazeno: 8386

Vrbovka malokvětá

Vrbovka malokvětá (*epilobium parviflorum* schreb.) - jednou jsem dostala dopis od otce rodiny, ve kterém psal doslova toto: „Snažně Vás prosím, snad mi můžete ukázat cestu k uzdravení a tak mne navrátit zdravého mé rodině, která se mnou trpí.“ Před tím mi popsal své trápení. Roku 1961 dostal po nechtěné koupeli v radioaktivní vodě chronický zánět prostaty.

Účinky rostliny:

- zánět prostaty
- zvětšená prostata - hypertrofie prostaty
- nemoci ledvin
- nemoci močového měchýře
- rakovina močového měchýře - doplňková léčba
- rakovina prostat - doplňková léčba
- bolesti po operaci prostaty

Zánět prostaty. Putoval z jedné nemocnice do druhé, ale ani jeden lékař ho neoperoval, byl zoufalý. Při každé stolici vytékala krev a hnis. Z množství léků dostal vředy na dvanácterníku, narušila se mu střevní flóra a silně poškodila játra. Byl blíže smrti než životu a na příkaz lékaře musel vysadit všechny léky. Pak ho, jak píše, operovali [pomocí](#) elektřiny. Navzdory operaci měl zánět dál. Tabletky a injekce znovu zhoršily jeho stav. Pak začal používat kopřivový čaj a čaj na léčení měchýře, což jeho nemoc zlepšilo natolik, že mohl zase pracovat.

Tento těžce zkoušený otec rodiny by se byl pravděpodobně vyhnul utrpení, kdyby byl věděl o vrbovce malokvěté, která úplně dokáže vyléčit **poruchy prostaty**. Vrbovka nebyla do dnešní doby známá jako léčivka a není ani uvedena v žádné knize o léčivých rostlinách. Až když jsem ji popsala v prvním svém vydání, teprve potom nastoupila doslova vítěznou cestu jako léčivá bylina proti onemocněním prostaty.

Vrbovek je však velmi mnoho druhů a to vyvolává určitou nejistotu. Mezi léčivé náleží tyto:

- vrbovka růžová (latinsky *epilobium roseum*),
- vrbovka malokvětá (latinsky *epilobium parviflorum*),
- vrbovka horská (latinsky *epilobium montanum*),
- vrbovka koplňatá (latinsky *epilobium lanceolatum*),
- vrbovka tmavá (latinsky *epilobium obscurum*),
- vrbovka chlumní (latinsky *epilobium collinum*),
- vrbovka bahenní (latinsky *epilobium palustre*),
- vrbovka drchničkolistá (latinsky *epilobium anagallidifolium*),
- vrbovka Fleischerova (latinsky *chamerion fleischeri*).

Léčivé vrbovky poznáme podle jejich **malých květů, které jsou červenavé, bledě růžové a někdy takřka bílé barvy**. Sedí jako přibité na podlouhlém, úzkém semeníkovém lusku, z něhož po rozevření vyletují semena nesená bílými, jakoby bavlněnými vlásky. V Tyrolích je vrbovka nazvána zvláštním jménem „Frauenhaar“ (ženský vlas). U uvedených léčivých druhů se **sbírá celá rostlina, tedy stonek s listy i květy**, přičemž to děláme tak, že rostlinu odtrhneme pouze v polovině (je možné ji ostatně docela lehce zlomit), aby mohla opět vytvořit boční výhony. I v nejtěžších případech vždy pijeme pouze dva šálky čaje z vrbovky za den a to jeden ráno a druhý večer. To však neznamená, že nemusíme vyhledat lékaře. Při každé vážné chorobě se vždy musíme poradit s lékařem.

[Obrázek](#) vpravo - vrbovka malokvětá.

Dva druhy vrbovek se vůbec nesmí sbírat – ostatně je nelze ani zaměnit s malokvětými druhy. Jsou to *Epilobium hirsutum* – vrbovka chlupatá a *Chamerion angustifolium* – vrbka úzkolistá.

*Prvá má květy velikosti nehtu na palci a je světle purpurově červená. Je možné ji najít velmi často ve velkých, kobercovitých porostech, je až 150 cm vysoká, roste při vodách i ve stojatých kalužích. Stonky a listy má masité, na spodní straně slabě ochlupené. Známý rakouský botanik Richard Willfort, který poznal vrbovku jako léčivku, toto však ve své knize neuvádí. Hovoří jen, že by ji bylo možné lehce zaměnit za *vrbovku chlupatou*, která na rozdíl od malokvěté má nejméně pětkrát větší květy, má masitý stonek a listy, i podstatně vyšší vzrůst, avšak **vyvolává opačné účinky!!!***

Vrbka úzkolistá** dosahuje výšku 150 cm, s oblibou roste na lesních mýtinách, po krajích lesů, na holých a malinami porostlých místech. Velké purpurově červené květy rostou na červenavých stoncích, uspořádaných do dlouhých, jakoby pyramidových kolmých hroznů. Tyto dvě rostliny se bohatě vyskytují a v čase květu prosvítají jako ohnivě červené plochy. Samotný lidový název Unholdenkraut – **d'áblova bylina** – **naznačuje, že rostlinu není možné používat při prostatě.

Byla jsem ještě mladou ženou, když v nejlepším mužném věku zemřel můj švagr na chorobné zduření předstojné žlázy - prostaty (tedy na hypertrofii prostaty). Soused, který velmi dobře znal léčivky, mi ukázal vrbovku a povídal: „*Kdyby byl váš švagr pil čaj z této rostlinky, byl by ještě dnes živý. Zapamatujte si tuto rostlinku. Jste mladá žena a mohla byste pomoci mnohým lidem.*“ Jak již to však chodí, když jsme mladí a zdraví, dále jsem se o rostlinku nestarala. Moje matka však byla jiná. Sbírala ji každý rok a mnoha lidem pomohla při **chorobách ledvin a močového měchýře**. Její účinky jsou

tak silné, že často naráz vyléčí všechna trápení při ochoření prostaty. Byly případy, kdy byli muži **před operací a již močili jen po kapkách**. Již jeden šálek znamenal úlevu. Čaj se přirozeně musí pít dále, má-li se dosáhnout uzdravení.

Od matky jsem se dozvěděla o [pacientovi](#), který měl již za sebou tři operace **rakoviny močového měchýře**, jehož tělesný stav byl velmi špatný. Radila jsem mu, aby pil čaj z vrbovky. O jeho uzdravení jsem se doslechla později od lékaře. Bylo to v době, kdy jsem se ještě nevěnovala léčivým rostlinám. Uzdravení vyvolalo u mne silný a trvalý dojem. Moje matka mi častěji říkala, abych nikdy nezapomínala sbírat tuto léčivku, i když ona už nebude naživu. Na Hromnice v roce 1961 matka zemřela a já v létě toho roku zapoměla nasbírat vrbovku.

V ordinaci mého lékaře jsem se doslechla, že jeden mně známý muž leží v nemocnici s beznadějnou **rakovinou močového měchýře**. Zvolala jsem: „*Ne, tento zdatný muž nesmí zemřít!*“ Myslela jsem při tom na vrbovku. Lékař byl sice nakloněn léčivkám, ale domníval se, že v tomto případě již nic nepomůže. Já však neměla vrbovku nasbíranou a s hrůzou jsem si uvědomila, že nyní uprostřed října je již vše odkvetlé a suché. Přesto však jsem ji šla hledat. Poznala jsem místo, kde v létě kvetla. Našla jsem už jen několik zaschlých stonků, ale i ty jsem nadrobno posekala a dala manželce nemocného. Dala mu pít dva šálky čaje denně, jeden ráno a druhý večer. Po čtrnácti dnech jsem se dozvěděla od lékaře, který mně telefonicky informoval, že stav nemocného se silně zlepšil. Se smíchem povídal: „*Tedy – tvá bylinka pomáhá.*“ Od té doby jsem pomohla stovkám, mnoha stovkám lidí tak, jak mi to kdysi povídal ten starý člověk v mé vlasti. „*Zapamatujte si tuto rostlinku, můžete jejím prostřednictvím pomáhat mnohým lidem.*“

Jeden lékárník z Mnichova mi ukázal starou a tlustou apatykářskou knihu z r. 1880, kde se tato bylinka ještě oficiálně uváděla. Chemické léky ji však úplně vytlačily. Mými přednáškami, výlety za bylinkami a publikacemi se stala vrbovka opět známou ve všech vrstvách obyvatelstva. Moje rady vzbuzují u mnohých lidí silný ohlas, neboť všude, kamkoli přijdu se svým mužem na našich výletech, ať už je to na horách, na lesních cestách, na březích potoků a na holinách, ba dokonce na Postlingu a Freinbergu u Lince, všude již nacházíme ke své velké radosti vrbovku, z nichž byl již střední výhonek opatrně odlomený.

Každý, kdo tuto léčivku pozná, si ji cení a šetrným sběrem (vizte výše - zlomení v polovině) ji chrání před vyhynutím. [Rostlina](#) po ulomení poloviny stonku ještě jednou nebo i dvakrát obroste. Když zůstane kořenový systém neporušený, tak i příští rok rostlina opět vyžene. K mé radosti se však z dopisů dozvídám, že v mnohých zahradách mezi jahodami, [zeleninou](#) a ozdobnými křovisky roste i malokvětá vrbovka. Kdysi ji jako nepříjemný plevel vytrhávali, zatímco mohla přinést mnohým trpícím zdraví a novou chuť do života.

Před nedávnem jsem pomohla jednomu duchovnímu, který měl **rakovinu prostaty a močového měchýře**. Lékaři jeho léčení již vzdali. Dnes se opět věnuje v plné síle své práci. V listu ze Schwarzwaldu se píše: „*Moje švagrová byla ozařována při rakovině dělohy a důsledkem toho se poškodilo střevo i měchýř. Měla takové bolesti, že jí lékař musel předepsat morfium. Nato jsme podle vyobrazení ve vaší knize hledali a našli malokvětou vrbovku. Týden pila čaj a bolesti zmizely. To jsou zázraky z boží lékárny!“*

Mnozí, kteří trpí na prostatu, mohou být znovu zdraví, když budou používat malokvětou vrbovku, a to bez toho, že se museli podrobit operaci. Když se operovat dali, vrbovka odstraňuje pálení a jiné **bolesti, které se po operaci prostaty často objevují**. V každém případě je třeba užití konzultovat s lékařem. Z Coburgu mi píše jeden pacient, který si vyléčil prostatu: „*Malokvětá vrbovka mi pomohla při mých těžkostech s prostatou. Ležel jsem v coburgské nemocnici s infarktem. Kromě toho jsem měl těžkosti s prostatou, kterou mi však pro mé choré srdce nechtěli operovat. Když se stav zhorší, budou mi muset dát natrvalo trubičku. Doslechl jsem se o vrbovce, která mnohým v podobných případech pomohla. Začal jsem pít denně tři šálky čaje, za několik dní jsem se zbavil všech těžkostí s prostatou. Nyní ještě piji pro doléčení dva šálky denně. Děkuji našemu všemohoucímu Bohu z celého srdce. Přeji Vám, paní Trebenová, abyste ještě mnohým lidem pomohla malokvětou vrbovkou. Je až neuvěřitelné, že boží léčivky pomáhají tehdy, když si univerzitní medicína už neví rady.*“
“ Naše léčivé byliny jsou pro nás skutečné požehnání.

ZPŮSOBY UŽÍVÁNÍ VRBOVKY MALOKVĚTÉ

Čaj z vrbovky - příprava: Jedna vrchovatá čajová lžička na 1/4 litru vody, jen spaříme a necháme krátce vyluhovat. Pijeme jen dva šálky denně. Ráno na lačno, večer půl hodiny před večeří.

VRBOVKA MALOKVĚTÁ POMÁHÁ

Dr. Dirk Arntzen, Berlín

Následující pojednání, jak v podobné souvislosti svého času napsal dr. Arntzen, praktický lékař a přívrženec antroposofie, spočívá na jistém pojetí rostliny, k němuž dal podnět Rudolf Steiner a které bylo dále rozpracováno různými biology a botaniky. Jde vlastně o určitý obrat, nazývaný „převrácený trojčlenný člověk“. Podle tohoto obrazu kořenům rostliny odpovídá nervově smyslový systém člověka, tj. jeho hlava, listům rostliny – střední, rytmický systém člověka a květu, plodu rostliny – látkově výměnný systém a končetiny člověka. Tuto představu, jako ostatně všechny věci života, nelze uplatňovat mechanicky. Musí být rozpracována individuálně pro každou rostlinu a obráceně pro každého pacienta.

Avšak byla-li tato představa jednou pochopena, byt' nejprve jen na několika málo případech, poskytuje pevný, trvalý základ pro porozumění „vztahů“ mezi člověkem a rostlinou, které ostatně vždy zůstávají poněkud nejasné.

*Uvedený princip stanovení „vztahů“ mezi rostlinou a člověkem objasníme na příkladu rostliny *Hamamelis virginiana* (vilín virginský), která kvete v zimě (v únoru), přičemž květy vyrůstají přímo z kůry. Zde nedochází k normálnímu propojení mezi krajními částmi rostliny pomocí listu. Kůru je třeba řadit k minerální kořenové oblasti. Máme tedy situaci, kdy je „látkově výměnný princip“ květu přímo propojený s „nervově smyslovým principem“ kořenu a kůry. Situaci, v níž nedochází ke „zdravému, normálnímu“ vyrovnání prostřednictvím listu. Taková situace nastává i u člověka (a přirozeně i u zvířat), například při ranách, především v oblasti konečníku. V souladu s uvedeným principem je *Hamamelis* modelem pro ránu, pro hemoroidy. Se svojí situací je tato rostlina schopná se vyrovnávat po celý svůj život, aniž by onemocněla. Lze dokonce říci, že z této výjimečné situace, a skrze ni, tato rostlina žije.*

*Vzhledem k tomu může být tato rostlina pro nás léčivým prostředkem. Ukazuje, jak je možné se po celý život vyrovnávat s určitou situací, aniž bychom onemocněli. A vzhledem k tomu, že takové situace jsou skutečnostmi života, tedy již něčím duchovním, nezáleží tolik na jejich hmotné, látkové stránce. To zároveň umožňuje vysvětlit účinek homeopatického zředování léků. Vlastním předmětem tohoto odstavce je vrbovka (*Epilobium*) Marie Treben. Tato rostlina se vyznačuje především tím, že to, co je zpočátku pokládáno za malou, prostou stopku květu, je ve skutečnosti spodní semeník, který se po odkvětu značně zvětší, velmi prodlouží a zbarví. Na podzim z něho vyletují semena bohatě obalená chmýřím. Všechny druhy vrbovky jsou značně rozšířené. Rostlina je bohatá na květy a semena, tj. vyživá se v této oblasti. Naproti tomu listy, stonek a kořen ustupují do pozadí jako nezajímavé. To vše, přeneseno na člověka, znamená: hlavní léčebné účinky vrbovky můžeme hledat v dolní části člověka, k níž především patří močové a pohlavní orgány. Z jiných úvah pak vyplývá, že z pole působnosti vrbovky lze téměř vyloučit střeva (pro ně se více uplatňují drogy s příchutí, například hořkou).*

*Podstatná část semeníku je umístěna uvnitř rostliny. V této prostorové lokalizaci semeníku lze spatřovat odkaz na prostatu či předstojnou žlázu. Podobně lze ve skutečnosti, že rostlina dozrává na podzim, spatřovat výskyt „nemoci“ ve stáří, v podzimním věku člověka a v jejím ubikvistickém rozšíření její častý výskyt v tomto věku. Podobně je tomu u melounu a tykve: spodní semeník a jeho značné zvětšení po odkvětu ukazují na jejich vliv na močové orgány. Stejně tak i hruška (*Pyrus*). Odborníkům připomínám, že i rostlina *Hypoxis rooperi* z jižní Afriky, obsahující sitosterin, má spodní semeník. Pozoruhodný je i onen jev, že některé důležité rostliny, s vlivem na urogenitální orgány, jako např. topol, bavlník (*Gossypium*) mají také silné, nápadné chomáče chmýří (či vaty). Pro tento jev vysvětlení nemáme. Rostlina je nejučinnější, jak píše Maria Treben, když se z ní připraví čaj. Tento vodní výluh též obzvláště usměrňuje léčivé síly*

*na spodní část těla, tedy na močové ústrojí. A co je nejdůležitější vrbovka léčí!
Vřelé díky znovuobjevitelce této dosud přehlížené léčivky z boží lékárny.*

Zdroj: [Maria Treben, Zdraví z boží lékárny](#)